

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2016)0246

Sprawozdanie UE za rok 2015 w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie sprawozdania UE za rok 2015 w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju (2015/2317(INI))

(2018/C 086/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który potwierdza, że przy realizacji strategii politycznych, które mogłyby mieć wpływ na kraje rozwijające się, Unia musi brać pod uwagę cel współpracy na rzecz rozwoju,
- uwzględniając art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej, który stanowi, że działania Unii na arenie międzynarodowej oparte są na zasadach, które leżą u podstaw jej utworzenia, rozwoju i rozszerzenia oraz które zamierza wspierać na świecie: demokracji, państwie prawa, powszechności i niepodzielności praw człowieka i podstawowych wolności, poszanowaniu godności ludzkiej, zasadach równości i solidarności oraz poszanowaniu zasad Karty Narodów Zjednoczonych i prawa międzynarodowego,
- uwzględniając ust. 9 i 35 wspólnego oświadczenia Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji z grudnia 2005 r. zatytułowanego „Konsensus Europejski”⁽¹⁾,
- uwzględniając kolejne konkluzje Rady, dwuletnie sprawozdania Komisji i rezolucje Parlamentu dotyczące spójności polityki na rzecz rozwoju, a zwłaszcza rezolucję z dnia 13 marca 2014 r. w sprawie sprawozdania UE za rok 2013 w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju⁽²⁾,
- uwzględniając piąte dwuletnie sprawozdanie Komisji w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju, mianowicie dokument roboczy Komisji w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju, opublikowany w sierpniu 2015 r. (SWD (2015)0159),
- uwzględniając program działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030, przyjęty podczas Szczytu w sprawie Zrównoważonego Rozwoju w Nowym Jorku w 2015 r.⁽³⁾, którego jednym z celów jest „zwiększanie spójności polityki na rzecz zrównoważonego rozwoju” (cel 17.14),
- uwzględniając sporządzony w grudniu 2011 r. dokument końcowy czwartego Forum Wysokiego Szczebla w sprawie Skuteczności Pomocy dotyczący partnerstwa w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju,

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0251.

⁽³⁾ http://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=A/RES/70/1

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinię Komisji Handlu Międzynarodowego (A8-0165/2016),
- A. mając na uwadze, że w konkluzjach Rady dotyczących piątego dwuletniego sprawozdania Komisji w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju, przyjętych w październiku 2015 r., podkreślono, iż spójność polityki na rzecz rozwoju będzie ważną częścią działań UE na rzecz osiągnięcia szerszego celu spójności polityki na rzecz zrównoważonego rozwoju;
- B. mając na uwadze, że przyjęcie programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 stawia nowe wyzwanie w dążeniach do osiągnięcia spójności polityki na rzecz rozwoju, ponieważ ustanawia jeden uniwersalny zestaw celów rozwoju, mający zastosowanie do wszystkich;
- C. mając na uwadze, że UE musi przejąć przywództwo w zakresie promowania spójności polityki na rzecz rozwoju;
- D. mając na uwadze, że 1,5 mld ludzi wciąż żyje w ubóstwie, bez dostępu do służby zdrowia, kształcenia i normalnych standardów życia; mając na uwadze, że większość z nich to kobiety;
- E. mając na uwadze, że przestrzeń fiskalna w krajach rozwijających się jest de facto ograniczona przez wymagania globalnych inwestorów i rynków finansowych; mając na uwadze, że kraje rozwijające się dotychczas oferowały różne zachęty i zwolnienia podatkowe, aby przyciągnąć lub zatrzymać inwestorów, co prowadziło do szkodliwej konkurencji podatkowej i „równania w dół”;
- F. mając na uwadze, że na UE spoczywa bezpośrednia i historyczna odpowiedzialność wobec krajów partnerskich;
- G. mając na uwadze, że w obecnych europejskich ramach rozwoju brakuje skutecznych mechanizmów zapobiegania niespójnościom wynikającym z polityki prowadzonej przez Unię Europejską i ich naprawiania;

Spójność polityki na rzecz rozwoju w ramach programu działań do roku 2030

1. powtarza, że spójność polityki na rzecz rozwoju jest kluczowym elementem umożliwiającym urzeczywistnienie i zrealizowanie nowego programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju; wzywa do podjęcia proaktywnych działań w oparciu o wspólne rozumienie spójności polityki na rzecz rozwoju; zwraca uwagę, że podejście oparte na prawach człowieka powinno doprowadzić do głębszego zrozumienia spójności polityki na rzecz rozwoju, ponieważ bez pokonania przeszkód na drodze do urzeczywistnienia praw nie można osiągnąć postępów w dążeniu do zrównoważonego rozwoju i eliminacji ubóstwa; uważa, że spójność polityki na rzecz rozwoju powinna przyczynić się do wprowadzania praworządności, do zapewnienia bezstronności instytucji i do sprostania wyzwaniu związanemu z dobrymi rządami w krajach rozwijających się;
2. wyraża ubolewanie, że jakkolwiek poparcie dla koncepcji spójności polityki na rzecz rozwoju wyrażono w deklaracji milenijnej ONZ⁽¹⁾, Traktacie z Lizbony oraz na forum w sprawie skuteczności pomocy w Pusanie⁽²⁾, to jednak dotychczasowy postęp w zakresie jej konkretnej realizacji jest niewielki;
3. wzywa do ogólnounijnej debaty na temat spójności polityki na rzecz rozwoju w ramach programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 oraz 17 nowych uniwersalnych i niepodzielnych celów zrównoważonego rozwoju, tak by lepiej zrozumieć, w jaki sposób koncepcja ta może wpisać się w powszechniejszą koncepcję spójności polityki na rzecz zrównoważonego rozwoju;
4. przypomina, że cele zrównoważonego rozwoju mają zastosowanie zarówno do krajów rozwiniętych, jak i do krajów rozwijających się, oraz że cele te powinny być w pełni uwzględniane w unijnym procesie decyzyjnym na poziomie wewnętrznym i zewnętrznym; podkreśla potrzebę opracowania procesów zarządzania w celu propagowania spójności polityki na rzecz rozwoju na szczeblu globalnym oraz apeluje o uwzględnienie spójności polityki na rzecz rozwoju jako kluczowej kwestii w nadchodzących unijnych debatach politycznych dotyczących nowej strategii globalnej i WRF;

Mechanizmy spójności polityki na rzecz rozwoju

5. wzywa do omówienia tematu spójności polityki na rzecz rozwoju na posiedzeniu Rady Europejskiej w celu rozwinięcia międzyinstytucjonalnej debaty z udziałem Komisji, ESDZ, Rady i Parlamentu, a także debaty na szczeblu krajowym;

⁽¹⁾ <http://www.un.org/millennium/declaration/ares552e.htm>

⁽²⁾ <http://www.oecd.org/development/effectiveness/49650173.pdf>

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

6. proponuje, aby w ramach przygotowań do tego szczytu Komisja i ESDZ skierowały do szefów państw i rządów państw UE konkretne zalecenia dotyczące skutecznych mechanizmów zapewniania operacyjności spójności polityki na rzecz rozwoju i integrowania strategii UE w celu lepszego realizowania celów zrównoważonego rozwoju, a także dotyczące sposobu bardziej szczegółowego określenia obowiązków każdej instytucji UE w zakresie wypełniania zobowiązań dotyczących spójności polityki na rzecz rozwoju; uważa, że powinien to być proces możliwie jak najbardziej przejrzysty i partycypacyjny, angażujący samorządy lokalne i regionalne, organizacje społeczeństwa obywatelskiego i ośrodki analityczne;
7. pochwała utworzenie grupy komisarzy zaangażowanych w stosunki zewnętrzne; apeluje do wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel o regularne składanie sprawozdań z prac tej grupy Komisji Rozwoju;
8. jest zdania, że mechanizmy, które zostały wykorzystane przez niektóre delegatury UE do przekazywania informacji zwrotnych do celów sporządzenia sprawozdania Komisji za rok 2015 w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju, należy rozszerzyć na wszystkie delegatury UE, a działanie to powinno mieć charakter coroczny; apeluje do delegatur UE o dopilnowanie, aby spójność polityki na rzecz rozwoju znalazła się w programie odnośnych posiedzeń dwustronnych i wspólnych posiedzeń zgromadzeń, jak coroczne spotkanie szefów delegatur UE w Brukseli;
9. z zadowoleniem przyjmuje pakiet na rzecz lepszego stanowienia prawa przyjęty przez Komisję w dniu 19 maja 2015 r., jak również fakt, że koncepcję spójności polityki na rzecz rozwoju uwzględniono jako wymóg prawny w narzędziu nr 30 wytycznych dotyczących lepszego stanowienia prawa (COM(2015)0215);
10. wyraża ubolewanie, że pomimo iż oceny skutków są ważnym narzędziem w dążeniu do osiągnięcia spójności polityki na rzecz rozwoju, to jednak przeprowadza się niewiele ocen wpływu na rozwój i nie uwzględniają one skutecznie potencjalnego wpływu na kraje rozwijające się; ma nadzieję, że pakiet na rzecz lepszego stanowienia prawa i jego wytyczne przyczynią się do poprawy tej sytuacji, zapewniając uwzględnianie rozwoju i praw człowieka we wszystkich ocenach skutków oraz zwiększając przejrzystość; apeluje do Komisji o przeprowadzanie systematycznych konsultacji z organizacjami praw człowieka na wczesnym etapie procesu podejmowania decyzji oraz o wprowadzenie lepszych zabezpieczeń i mechanizmów w celu lepszego wyważenia reprezentatywności zainteresowanych stron; z zadowoleniem przyjmuje konsultacje publiczne na temat planu działania, które mają na celu określenie wyników spójności polityki na rzecz rozwoju i jej wpływu na kraje rozwijające się i które umożliwiają zewnętrznym zainteresowanym stronom, w tym krajom rozwijającym się i społeczeństwu obywatelskiemu, wyrażenie opinii i aktywny udział; ponadto z zadowoleniem przyjmuje terenową fazę planu działania i analizy przykładów, które mogłyby skutecznie przyczynić się do dokładnej oceny wpływu spójności polityki na rzecz rozwoju; uważa za konieczne systematyczniejsze przeprowadzanie oceny ex-post wpływu w czasie wdrażania polityki;
11. uważa, że należy położyć większy nacisk na koordynację instytucjonalną, zarówno między instytucjami UE, jak i koordynację z państwami członkowskimi; apeluje do rządów państw członkowskich o osadzenie spójności polityki na rzecz rozwoju w prawie wiążącym akcie oraz o zdefiniowanie planu działania w kwestii spójności polityki na rzecz zrównoważonego rozwoju w celu zapewnienia jej operacyjności; jest zdania, że parlamenty narodowe powinny być w większym stopniu zaangażowane w program spójności polityki na rzecz rozwoju, jako że mogą one rozliczać swoje rządy z ciężącej na nich odpowiedzialności i kontrolować postępy w tej dziedzinie;
12. przypomina o ważnej roli, jaką Parlament Europejski musi odgrywać w procesie promowania spójności polityki na rzecz rozwoju, nadając mu priorytetowe znaczenie w agendach parlamentarnych, mnożąc posiedzenia międzykomisyjne i międzyparlamentarne dotyczące spójności polityki na rzecz rozwoju, promując wymianę opinii na ten temat z krajami partnerskimi oraz sprzyjając dialogowi ze społeczeństwem obywatelskim;
13. zwraca uwagę, że niektóre państwa członkowskie ustanowiły skuteczny międzyresortowy mechanizm koordynacji ze specjalnym mandatem dotyczącym spójności polityki na rzecz zrównoważonego rozwoju; apeluje do państw członkowskich o stosowanie i wymianę dobrych praktyk przyjętych przez inne państwa członkowskie;
14. zauważa, że wspólne programowanie jest skutecznym narzędziem w spójnym planowaniu działań UE w zakresie współpracy na rzecz rozwoju; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wspólne programowanie obejmuje działania dwustronne państw członkowskich w krajach partnerskich, jednakże ubolewa z powodu wcześniejszych nieudanych prób powiązania działalności UE z działaniami państw członkowskich, co doprowadziło do zaprzepaszczenia szans na wykorzystanie synergii;
15. zdaje sobie sprawę, że właściwe realizowanie strategii spójności polityki na rzecz rozwoju będzie wymagało odpowiedniego poziomu zasobów i odpowiedniej liczby pracowników; zaleca, aby punkty kontaktowe ds. spójności polityki na rzecz rozwoju w ministerstwach krajowych i delegaturach UE wyposażono w zasoby niezbędne do ustanowienia krajowych i europejskich strategii na rzecz spójności polityki na rzecz rozwoju;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

16. podkreśla, że parlamenty narodowe odgrywają kluczową rolę we wdrażaniu spójności polityki na rzecz zrównoważonego rozwoju, ponieważ dopilnowują, by zobowiązania polityczne, monitorowanie i pełne zaangażowanie organizacji społeczeństwa obywatelskiego podlegały okresowym weryfikacjom, a także kontrolują składane przez rządy sprawozdania z oceny skutków;

17. przypomina o swoim wniosku dotyczącym niezależnego unijnego systemu przyjmowania skarg od osób lub społeczności, których dotyczą unijne strategie polityczne; uznaje ważną rolę, jaką Komisja Rozwoju w Parlamencie Europejskim i jej stały sprawozdawca ds. spójności polityki na rzecz rozwoju odgrywają w przekazywaniu obaw wyrażanych przez obywateli lub społeczności, których dotyczą strategie polityczne UE;

18. podkreśla, że UE powinna zainwestować więcej środków w popartą dowodami analizę spójności polityki na rzecz rozwoju; wzywa Komisję do niezwłocznego wskazania braku spójności i do opracowania analizy kosztów braku spójności, a także do opracowania odpowiednich mechanizmów monitorowania i śledzenia postępów w zakresie spójności polityki na rzecz rozwoju; zwraca się również do Komisji o uwzględnienie w swojej analizie propozycji dotyczących tego, jak unikać braku spójności między poszczególnymi strategiami politycznymi i radzić sobie z nim; podkreśla ponadto potrzebę poprawienia odniesień do spójności polityki na rzecz rozwoju w dokumentach programowych;

19. zwraca uwagę na potrzebę wzmocnienia spójności polityki na rzecz rozwoju w kontekście przeglądu Konsensusu europejskiego w sprawie rozwoju i dyskusji na temat przyszłej umowy, po wygaśnięciu umowy z Kotonu;

Obszary priorytetowe

Migracja

20. przyznaje, że UE stoi w obliczu największego kryzysu uchodźczego od drugiej wojny światowej; podkreśla, że wzmocnienie zależności między migracją a polityką rozwojową ma zasadnicze znaczenie dla zaradzenia pierwotnym przyczynom tego zjawiska; uważa, że UE powinna wykorzystać wszystkie narzędzia, którymi dysponuje, w tym instrumenty w zakresie bezpieczeństwa i dyplomacji, aby rozwiązać ten kryzys; podkreśla, że reakcja na kryzys uchodźczy nie powinna koncentrować się jedynie na kwestiach bezpieczeństwa oraz że cele rozwoju muszą być lepiej zintegrowane, tak aby polityka migracyjna UE była zgodna z polityką mającą na celu ograniczenie ubóstwa; podkreśla, że spójność polityki na rzecz rozwoju stanowi ważną część nowej polityki unijnej w zakresie migracji; z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie europejskiego programu w zakresie migracji (COM(2015)0240), w którym przygotowano kompleksową odpowiedź na kryzys; uważa, że jego wdrażaniu powinny towarzyszyć konkretne działania na rzecz stymulowania rozwoju gospodarczego, politycznego i społecznego oraz dobrych rządów w krajach pochodzenia; podkreśla znaczenie przekazów pieniężnych jako źródła finansowania rozwoju; podkreśla znaczenie umów zawieranych przez państwa członkowskie UE z państwami trzecimi dla ułatwiania bezpiecznego przemieszczania się i mobilności pracowników międzynarodowych; uważa, że budżety i programy pomocy na rzecz rozwoju nie powinny być wykorzystywane w celach związanych z kontrolą migracji; podkreśla, że każda wspólna polityka migracyjna powinna koncentrować się na zapewnieniu legalnych dróg migracji do Europy oraz na przyjmowaniu migrantów;

21. podkreśla, że UE potrzebuje większej harmonizacji polityki migracyjnej i azylowej, zarówno w obrębie samej Unii, jak i wspólnie z jej partnerami międzynarodowymi; sugeruje, że prawdziwie skuteczna i kompleksowa polityka migracyjna i azyłowa musi w pełni integrować obszary polityki wewnętrznej i zewnętrznej UE, zwłaszcza w obrębie unijnych struktur roboczych; podkreśla znaczenie opracowania jednej wspólnej polityki azyłowej i imigracyjnej; apeluje o sprzyjające włączeniu społecznemu podejście w celu zaradzenia pierwotnym przyczynom migracji, które byłyby ściśle powiązane z rozwojem, aby doprowadzić do zrównoważonego rozwiązania obecnego kryzysu migracyjnego; przypomina, że kobiety i dziewczęta będące uchodźczyniami i migrantkami są szczególnie narażone na przemoc seksualną i wykorzystywanie seksualne oraz że do polityki migracyjnej UE należy włączyć perspektywę płci;

22. w celu wzmocnienia spójności między polityką migracyjną a polityką rozwoju apeluje do UE i jej państw członkowskich, aby nie ujmowały kosztów przyjmowania uchodźców jako oficjalnej pomocy rozwojowej, ponieważ w ten sposób powstaje ogromny koszt alternatywny po stronie programów rozwojowych, które skutecznie zwalczają pierwotne przyczyny migracji;

Handel i finanse

23. podkreśla, że UE i jej państwa członkowskie łącznie nadal pozostają najważniejszą na świecie darczyńcą pomocy na rzecz wymiany handlowej (11,7 mld EUR w 2013 r. – SWD(2015)0128); sugeruje, że unijna pomoc na rzecz wymiany handlowej musi również mieć na celu wzmocnienie pozycji drobnych producentów, spółdzielni, mikroprzedsiębiorstw i małych przedsiębiorstw, ułatwienie dywersyfikacji rynków krajowych, promowanie równości kobiet i dalszą integrację regionalną oraz ograniczanie nierówności pod względem dochodów; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że celem Komisji jest położenie większego nacisku na te postanowienia umów handlowych, które związane są z rozwojem; przypomina

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

o zobowiązaniu się przez państwa członkowskie do poczynienia konkretnych wysiłków w kierunku przeznaczania 0,7 % PNB na oficjalną pomoc rozwojową dla krajów rozwijających się, a także o zaleceniu OECD/DAC dotyczącym osiągnięcia przeciętnego poziomu dotacji w całkowitej wartości oficjalnej pomocy rozwojowej wynoszącego 86 %; podkreśla, że umowy handlowe powinny przyczyniać się do promowania zrównoważonego rozwoju, praw człowieka oraz walki z korupcją na całym świecie;

24. przypomina, że liberalizacja handlu nie jest, sama w sobie, korzystna dla eliminacji ubóstwa, ponieważ może mieć negatywny wpływ na zrównoważony rozwój;

25. apeluje do Komisji o przekazywanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie rocznego sprawozdania w sprawie wdrażania unijnej pomocy na rzecz wymiany handlowej w krajach rozwijających się z wyszczególnieniem przyznanych kwot i ich pochodzenia, zarówno w dziale 4 budżetu Unii, jak i w ramach EFR; uważa, że taki dokument stanowiłby solidną podstawę dla sprawozdań UE w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju, które mają być publikowane co dwa lata;

26. przypomina, że cel zrównoważonego rozwoju 17.15 uznaje potrzebę szanowania przestrzeni politycznej każdego kraju w zakresie eliminacji ubóstwa i zrównoważonego rozwoju; przypomina o prawie krajów rozwijających się do regulowania inwestycji, tak by zapewnić poszanowanie obowiązków i wymogów przez wszystkich inwestorów, w tym inwestorów zagranicznych, w celu ochrony praw człowieka oraz norm pracowniczych i środowiskowych;

27. wyraża zadowolenie z powodu postępów osiągniętych od czasu zawarcia porozumienia na rzecz zrównoważoności z Bangladeszu oraz apeluje do Komisji o rozszerzenie wiążących ram na inne sektory; w tym względzie wzywa Komisję, aby rozszerzyła inicjatywy w zakresie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw oraz należytej staranności, które uzupełniają istniejące rozporządzenie UE w sprawie drewna lub dotyczą proponowanego rozporządzenia UE w sprawie surowców mineralnych z regionów objętych konfliktami, na inne sektory, zapewniając tym samym poszanowanie praw człowieka oraz najwyższych norm społecznych i środowiskowych przez UE i unijne podmioty handlowe i przedsiębiorców;

28. przypomina, że unijna polityka inwestycyjna, zwłaszcza jeżeli wykorzystuje publiczne pieniądze, musi przyczyniać się do realizowania celów zrównoważonego rozwoju; przypomina o konieczności zwiększenia przejrzystości i rozliczalności instytucji finansowania rozwoju, aby skutecznie śledzić i monitorować przepływy, zdolność obsługi zadłużenia i wartość dodaną w odniesieniu do ich projektów dotyczących zrównoważonego rozwoju;

29. przypomina o wyjątkowej roli oficjalnej pomocy rozwojowej w osiągnięciu rzeczywistych wyników w obszarze rozwoju; apeluje o ochronę rozwojowego nastawienia i charakteru oficjalnej pomocy rozwojowej, w tym przejrzystego i rozliczalnego systemu sprawozdawczości; przypomina, że niewiązanie pomocy jest koniecznym warunkiem stworzenia szans podmiotom społeczno-gospodarczym z krajów rozwijających się, takim jak firmy lokalne lub eksperci w zakresie pomocy technicznej, oraz opowiada się za pobudzeniem wykorzystania systemów zamówień publicznych w krajach rozwijających się dla programów pomocowych wspierających działalność prowadzoną przez sektor publiczny na rzecz wzmocnienia lokalnego sektora prywatnego;

30. przypomina jednak, że sama pomoc jest niewystarczająca; uważa, że konieczne jest uwzględnienie innowacyjnych i zróżnicowanych źródeł finansowania, takich jak podatek od transakcji finansowych, podatek od emisji dwutlenku węgla, podatek solidarnościowy, opłaty z tytułu eksploatacji zasobów naturalnych itp., oraz że należy dostosować je do zasad skuteczności rozwoju; jest zdania, że należy wzmocnić spójność między finansowaniem publicznym, prywatnym, międzynarodowym i krajowym; uznaje zasadniczą rolę sektora prywatnego w tym względzie; kładzie nacisk na znaczenie stworzenia sprzyjających warunków dla prywatnych przedsiębiorstw w krajach rozwijających się oraz zachęcania do ustanowienia ram politycznych i prawnych ułatwiających korzystanie z kont bankowych i tworzenie infrastruktury cyfrowej;

31. uważa, że unijna polityka handlowa musi uwzględniać realia i sytuację w zakresie rozwoju w krajach rozwijających się, aby osiągnąć cele spójności polityki na rzecz rozwoju, a także prawo krajów rozwijających się do opracowywania własnych strategii rozwoju; podkreśla, że umowy handlowe i inwestycyjne zawarte przez UE i jej państwa członkowskie nie mogą zagrażać, pośrednio lub bezpośrednio, celom rozwoju czy propagowaniu i ochronie praw człowieka w krajach partnerskich; przypomina, że sprawiedliwy i właściwie uregulowany handel, zgodny z zasadami WTO, może oferować możliwości rozwoju; z zadowoleniem przyjmuje włączanie do wszystkich umów handlowych i inwestycyjnych kompleksowych rozdziałów poświęconych handlowi i zrównoważonemu rozwojowi;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

32. wzywa UE do stworzenia odpowiednich ram określających, jak korporacje uwzględniają prawa człowieka oraz normy społeczne i środowiskowe; wzywa UE i jej państwa członkowskie do dalszego aktywnego uczestnictwa w pracach Rady Praw Człowieka ONZ w celu pociągnięcia korporacji do odpowiedzialności za naruszanie praw człowieka;

33. wspiera efektywny, sprawiedliwy i przejrzysty system podatkowy, który jest zgodny z zasadami dobrego zarządzania; z zadowoleniem przyjmuje pakiet środków dotyczący przejrzystości podatkowej przedstawiony przez Komisję w dniu 18 marca 2015 r. oraz pakiet dotyczący zapobiegania unikaniu opodatkowania, który został przedstawiony w dniu 28 stycznia 2016 r., w tym komunikat Komisji w sprawie strategii zewnętrznej na rzecz propagowania na poziomie międzynarodowym dobrych rządów w zakresie opodatkowania; podkreśla znaczenie przeprowadzenia oceny skutków i analizy skutków ubocznych nowych unijnych przepisów podatkowych, aby nie wyrzucić negatywnego wpływu na kraje rozwijające się; przypomina, że mobilizacja środków krajowych w drodze opodatkowania jest najważniejszym źródłem dochodów w celu publicznego finansowania zrównoważonego rozwoju; wzywa UE do wspierania krajów rozwijających się w budowaniu ich zdolności w dziedzinie administracji podatkowej, zarządzania finansowego i zarządzania finansami publicznymi oraz w ograniczaniu nielegalnych przepływów finansowych; wzywa UE do dopilnowania, by korporacje płaciły podatki w krajach, w których wartość jest przez nie uzyskiwana lub tworzona; zwraca w związku z tym uwagę na odpowiedzialność UE za promowanie i zapewnienie stosowania na skalę globalną zasady spójności polityki na rzecz rozwoju w sprawach podatkowych; w związku z tym wzywa UE, aby umożliwiła krajom rozwijającym się uczestnictwa na równych zasadach w globalnej reformie istniejących międzynarodowych przepisów podatkowych;

34. uważa, że współpraca międzynarodowa ma kluczowe znaczenie dla rozwiązania problemu nielegalnych przepływów finansowych i unikania opodatkowania, oraz wzywa UE do wspierania dalszej współpracy międzynarodowej w kwestiach podatkowych; zwraca się do UE, by zagwarantowała uczciwe traktowanie krajów rozwijających się podczas negocjacji porozumień podatkowych, zgodnie z modelową konwencją ONZ o unikaniu podwójnego opodatkowania, mając na uwadze ich szczególną sytuację oraz zapewniając sprawiedliwy podział praw do nakładania podatku; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązania podjęte podczas konferencji w Addis Abebie w sprawie finansowania rozwoju, która miała miejsce w lipcu 2015 r., takie jak przegląd wielostronnego finansowania rozwoju oraz inicjatywa podatkowa z Addis Abeby, która ma na celu wspomaganie krajów rozwijających się w budowaniu krajowych systemów pozyskiwania zasobów; apeluje do UE o pełne wykorzystanie modelowej konwencji podatkowej OECD, która zawiera opcjonalne postanowienia o pomocy w pobieraniu podatków;

35. apeluje o ocenę oddziaływania dopłat do cen w przywozie, tariff i barier w handlu na kraje rozwijające się;

36. przypomina, że wysiłki zmierzające do zapewnienia dostępu do zasobów naturalnych z krajów rozwijających się nie powinny negatywnie wpływać na rozwój lokalny i likwidację ubóstwa, lecz powinny raczej wspierać kraje rozwijające się w przekładaniu ich bogactwa mineralnego na prawdziwy rozwój;

Bezpieczeństwo żywnościowe

37. podkreśla, że dla zapewnienia światowego bezpieczeństwa żywnościowego konieczna będzie spójność polityki na rzecz rozwoju na wszystkich szczeblach, szczególnie jeśli mają zostać osiągnięte bardziej ambitne cele programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030: całkowite wyeliminowanie głodu i wszystkich form niedożywienia; uważa, że UE powinna propagować ustanowienie solidnych ram regulacyjnych o jasnych kryteriach w celu ochrony praw i bezpieczeństwa żywnościowego osób wymagających szczególnego traktowania;

38. wzywa UE do przeprowadzania systematycznych ocen wpływu, między innymi, unijnej polityki rolnej, handlowej i energetycznej (np. polityki w zakresie biopaliw) na bezpieczeństwo żywnościowe w krajach rozwijających się i na środki utrzymania osób w najtrudniejszej sytuacji; nalega, aby Komisja nadal koncentrowała się na spółdzielniach, rolnictwie na mikro, małą i średnią skalę i na pracownikach rolnych oraz aby promowała zrównoważone i agroekologiczne praktyki zgodnie z wnioskami zespołu ds. międzynarodowej oceny wpływu nauk i technologii rolniczych na rozwój (IAASTD), zaleceniami specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa do pożywienia oraz celami zrównoważonego rozwoju; przypomina o potrzebie dopilnowania, aby wprowadzanie środków WPR nie stanowiło zagrożenia dla zdolności produkcji żywności oraz długoterminowego bezpieczeństwa żywnościowego w krajach rozwijających się; podkreśla, że istotnymi kwestiami spójności i skutków polityki należy się zająć w ramach bieżącego monitorowania unijnych ram polityki bezpieczeństwa żywnościowego (COM(2010)0127); podkreśla, że Unia musi wspierać tworzenie gałęzi przemysłu przetwórczego w sektorze rolnictwa oraz udoskonalanie technik konserwacji środków spożywczych; przypomina o znaczeniu uwzględniania wpływu umów w sprawie połowów na bezpieczeństwo żywnościowe w krajach rozwijających się; apeluje

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

do UE i jej państw członkowskich o wkład w zapobieganie masowemu wykupowi i dzierżawie ziemi przez wspieranie krajów rozwijających się we wdrażaniu na szczeblu krajowym dobrowolnych wytycznych ONZ w sprawie odpowiedzialnego zarządzania własnością gruntów, łowisk i lasów;

Zdrowie

39. podkreśla, iż konieczne jest, by kraje rozwijające się w pierwszej kolejności przewidziały linie budżetowe na ustanowienie solidnych systemów opieki zdrowotnej, stworzenie trwałej infrastruktury zdrowotnej oraz oferowanie usług podstawowych i wysokiej jakości opieki; zwraca się do UE o wspieranie wprowadzenia powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego gwarantującego uwspólnianie ryzyka sanitarnego w krajach rozwijających się;

Zmiana klimatu

40. wzywa do zdecydowanych działań ze strony UE, jej państw członkowskich i wszystkich partnerów międzynarodowych na rzecz wdrożenia niedawnego porozumienia paryskiego (COP21) w sprawie klimatu; podkreśla, że UE i inne kraje rozwinięte muszą w dalszym ciągu wspierać działania w dziedzinie klimatu mające na celu redukcję emisji oraz zwiększanie odporności krajów rozwijających się, a zwłaszcza krajów najslabiej rozwiniętych (LDC), na skutki zmiany klimatu; przypomina, że zasadnicze znaczenie w tym kontekście ma zapewnienie odpowiedniego finansowania działań związanych z klimatem; popiera proces transformacji unijnego sektora energetyki oraz przestawienie się na odnawialne źródła energii w tym względzie; podkreśla, że jeżeli nie uda się ograniczyć globalnego ocieplenia do poziomu znacznie poniżej 2 °C, zagrożone mogą być osiągnięte już postępy w dziedzinie rozwoju; wzywa UE do odegrania aktywnej roli w stawianiu czoła światowemu wyzwaniu klimatycznemu poprzez określenie priorytetów strategicznych na wszystkich szczeblach i we wszystkich sektorach, a także do wyznaczenia i wdrożenia nowych wiążących celów w obszarze klimatu, efektywności energetycznej i energii ze źródeł odnawialnych, zgodnie z porozumieniem paryskim;

41. uznaje, że prywatne finansowanie w kontekście finansowania działań związanych z klimatem nie może zastąpić finansowania publicznego; podkreśla potrzebę zapewnienia przejrzystej sprawozdawczości i rozliczalności, a także wdrożenia odpowiednich zabezpieczeń społecznych i środowiskowych w odniesieniu do prywatnego finansowania działań związanych z klimatem;

Płeć

42. z zadowoleniem przyjmuje Unijny plan działania w sprawie równości płci na lata 2016–2020 i zachęca do monitorowania i wdrażania jego celów we wszystkich zewnętrznych działaniach UE, w tym w projektach finansowanych ze środków unijnych na szczeblu krajowym; apeluje ponadto do UE o skuteczne uwzględnienie równouprawnienia płci i wzmocnienia pozycji kobiet we wszystkich strategiach politycznych, w tym w budżecie, a także o dopilnowanie, by wszystkie unijne zewnętrzne strategie polityczne przyczyniały się do zwalczania wszelkich form dyskryminacji, w tym wobec osób LGBT;

Bezpieczeństwo

43. uznaje, że zrównoważony rozwój i eliminacja ubóstwa są niemożliwe bez zapewnienia bezpieczeństwa; ponadto uznaje, że powiązanie bezpieczeństwa z rozwojem stanowi ważny czynnik w osiągnięciu skuteczności działań zewnętrznych UE;

44. podkreśla znaczenie zapewnienia spójności politycznej i koordynacji między unijnymi działaniami zewnętrznymi oraz strategiami politycznymi w dziedzinie bezpieczeństwa, obrony, handlu, pomocy humanitarnej i współpracy na rzecz rozwoju; zwraca uwagę na wyzwanie, jakim są dobre rządy w krajach rozwijających się; zaznacza, że spójność polityki na rzecz rozwoju powinna przyczynić się do wprowadzania praworządności i do zapewniania bezstronności instytucji oraz do wzmocnienia działań prowadzących do rozbudowy i gwarantujących publiczną opiekę lekarską i bezpieczeństwo żywnościowe, a także powiązanych strategii politycznych, które zapewniają bezpieczeństwo i rozwój;

45. wzywa UE, by wzmocniła swoje zdolności w zakresie zapobiegania kryzysom i wczesnego reagowania w celu umocnienia synergii między wspólną polityką bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) a instrumentami rozwoju, osiągając w ten sposób równowagę między krótkoterminowymi reakcjami na kryzysy a długoterminowymi strategiami rozwoju; sugeruje, że opracowanie nowego instrumentu dotyczącego osi rozwoju i bezpieczeństwa daje szansę na ograniczenie niespójności i zwiększenie skuteczności strategii spójności polityki na rzecz rozwoju; podkreśla, że instrument ten nie powinien być finansowany w ramach istniejących instrumentów na rzecz rozwoju, lecz w ramach nowych środków budżetowych; apeluje o uwzględnienie priorytetów oraz strategii politycznych zainteresowanych regionów i państw podczas opracowywania strategii unijnych na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju; z zadowoleniem przyjmuje wykorzystanie politycznych ram podejścia kryzysowego (PFCA) jako ważnego narzędzia, które umożliwi wspólne rozpoznanie kryzysów na wczesnym etapie; apeluje o ściślejszą współpracę między Komisją, ESDZ i państwami członkowskimi w celu opracowania

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

szczegółowej analizy, która umożliwi dokonanie świadomego wyboru między działaniami w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony lub poza tymi ramami podczas rozwiązywania kryzysu;

46. uważa, że strategia Unii Europejskiej na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju w regionie Sahelu ⁽¹⁾, afrykańskie siły szybkiego reagowania, a także regionalny plan działania dla Sahelu na lata 2015–2020 ⁽²⁾ stanowią dobre przykłady udanej realizacji kompleksowego podejścia UE, w którym skutecznie połączono pomoc w obszarze bezpieczeństwa, rozwoju i zarządzania;

47. apeluje do Komisji i państw członkowskich o dalsze usprawnianie powiązań między pomocą humanitarną, współpracą na rzecz rozwoju i odpornością na klęski żywiołowe, aby umożliwić bardziej elastyczną i skuteczną reakcję na rosnące potrzeby;

o

o o

48. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

⁽¹⁾ http://eeas.europa.eu/africa/docs/sahel_strategy_en.pdf

⁽²⁾ <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-7823-2015-INIT/pl/pdf>